

У свою чергу, необхідність створення вказаного режиму життєдіяльності обумовила виникнення держави, а це, у свою чергу, викликало те, що важливим елементом громадського порядку в широкому розумінні виступає громадський порядок у політико-правовому розумінні, без якого неможливе упорядковане та системне життя людей в державі.

Існування громадського порядку в широкому розумінні як всієї сукупності суспільних відносин, що склалися в нашій незалежній державі, напевно, не викликає особливих заперечень. Тому деякі представники юридичної науки з тим, щоб виключити цю складну несталу термінологію, пропонують громадський порядок в широкому розумінні називати державним порядком, маючи на увазі державний та суспільний устрій, який склався, що вбачається цілком закономірним.

Громадський порядок у вузькому розумінні визначається як морально-правовий стан суспільства, при якому компетентні органи виконавчої влади шляхом поліцейського нагляду забезпечують безпеку і правомірну поведінку громадян в громадських місцях, вільне використання ними своїх прав і свобод, а також упорядкування громадських місць, яке сприяє трудовій діяльності та відпочинку громадян. Це не звужене поняття, а таке, що має об'ємний зміст і виступає у різних формах.

Громадський порядок у вузькому розумінні характеризується наступною сукупністю ознак: громадський порядок встановлюється в громадських місцях, які є різними за призначенням та терміном використання; громадський порядок залежить від упорядкування громадських місць; громадський порядок залежить від правомірної та моральної поведінки громадян; громадський порядок – це морально-правовий стан суспільства, який характеризується ознаками міцності та стабільності.

Складний, комплексний характер сфери громадського порядку і сфери громадської безпеки обумовлює необхідність існування різних способів їхньої охорони. Залежно від специфіки правового регулювання суспільних відносин в розглянутих сферах і характеру заходів, за допомогою яких охороняється громадський порядок і забезпечується громадська безпека, розрізняють наступні способи охорони: адміністративно-правовий, оперативно-розшуковий, кримінально-правовий і цивільно-правовий.

Флюнт В. О.,

студентка КМ-2Б курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ ПРОФІЛАКТИКИ ПРАВОПОРУШЕНЬ НЕПОВНОЛІТНІХ

На шляху інтеграції України до Європейського Союзу одним з пріоритетних завдань держави є забезпечення реалізації прав і свобод людини та громадянина. Україна підтримала Концепцію ООН про сталий людський розвиток, як напрям дій на XXI століття. Пріоритет надано безпеці кожної людини і дітей особливо.

Відповідно до Указу Президента України від 12 січня 2011 року № 24/2011 «Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України,

що впливають з її членства в Раді Європи», Закону України «Про Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини на період до 2016 року» охорона дитинства в Україні визнана стратегічним загальнонаціональним пріоритетом і є важливою складовою державної політики.

Проблема девіантної поведінки та її корекції завжди була однією з найважливіших у педагогіці, психології, кримінології, але сьогодні, вона носить масовий характер та потребує особливої уваги. Її вирішення вимагає відновлення традицій виховання дітей всіма зацікавленими інститутами держави в тому числі і органами внутрішніх справ.

Трирівнева модель профілактики правопорушень серед дітей та молоді - комплексна програма протидії протиправній поведінці, яка консолідує зусилля громади, правоохоронних органів, шкіл, соціальних служб і громадських організацій, та втілює відновний підходи на трьох рівнях.

Дана модель профілактики злочинності забезпечує зниження рівня злочинності серед неповнолітніх і захист інтересів громади в такий спосіб:

- запобігає правопорушенням, усуваючи причини та обставини, що можуть спонукати підлітків чинити протиправні дії (проактивний підхід);
- передбачає активну участь громади в процесі реабілітації дітей та молоді, що перебувають у конфлікті з законом або виявляють девіантну поведінку, зокрема надання підтримки та допомоги в її ресоціалізації та реінтеграції (включення в громаду);
- створює умови для того, щоб правопорушники взяли на себе належну відповідальність за свої вчинки: усвідомили наслідки скоєного й спрямували свої дії на їх виправлення та відновлення стосунків і миру в громаді (відновний підхід) [3, с. 8].

Трирівнева модель профілактики враховує особливості психічного та фізичного стану молодої людини в період формування її особистості, коли їй особливо потрібні підтримка і турбота з боку дорослих, і тому вона має нести справедливу та пропорційну відповідальність за свої дії. Головною її особливістю є те, що вона передбачає об'єднання ресурсів громади з метою зменшення рівня злочинності серед неповнолітніх. Передусім ідеться про залучення до профілактичної роботи представників правової системи, зокрема правоохоронних органів, а також органів місцевої влади, соціальних служб і неурядових організацій, які спільно створюють Координаційну раду з профілактики злочинності. Координаційна рада має повноваження ухвалювати рішення щодо адаптації і забезпечення функціонування моделі на рівні міста, району чи області. Вона сприяє формуванню мультидисциплінарної команди, до складу якої входять представники відповідних служб громади. Члени мультидисциплінарної команди – це фахівці, які об'єдналися для надання безпосередньої допомоги в кожному конкретному випадку, в цьому полягає комплексний підхід до роботи з дітьми та молоддю [1, с. 7].

З метою поліпшення охорони прав дитини і вдосконалення правової бази, яка регулює діяльність суб'єктів профілактики з попередження правопорушень серед неповнолітніх пропонуємо:

- З метою недопущення фактів жорстокого та недбального поводження з дітьми, учинення стосовно них сексуального насильства внести пропозиції Міністерству освіти і науки щодо створення у школах-інтернатах для дітей -

сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування робочого місця працівника КМСД, у якому здійснювати прийом неповнолітніх;

- Продовжити роботу щодо впровадження корекційних програм для дітей, що перебувають на обліках КМСД;

- Створити у навчальних закладах ради з профілактики, які контролюватимуть виконання планів першочергових комплексних та організаційних заходів, спрямованих на посилення роботи серед учнівської молоді та їх батьків з профілактики правопорушень серед неповнолітніх;

- Продовжити поширювати досвід створення у міськрайліноорганах міліції «зелених кімнат» для тимчасового перебування дітей, затриманих за вчинення правопорушень або потерпілих від злочинів, де забезпечити належний санітарний стан, організувати роботу психологів, медичних працівників вихователів та в разі потреби інших категорій фахівців ГЗП.

- Застосовувати в ОРС у профілактичній роботі з дітьми досвід впровадження Трирівневої моделі попередження правопорушень.

Список використаних джерел:

1. Методичні рекомендації «Методика використання новітніх форм і методів профілактики правопорушень для роботи з дітьми, які вчинили правопорушення, стали свідками або постраждали від злочинів» Квітка Я.М., Мороз Л.І., Константінов С.Ф., Ірхін Ю.Б. – Київ: НАВС, 2011 45 с.
2. Наказ МВС України від 19.12.2012 № 1176 Про затвердження Інструкції з організації роботи підрозділів кримінальної міліції у справах дітей
3. Регіональна модель профілактики підліткової злочинності: досвід упровадження. Видання здійснене в рамках проекту «Стратегії міліції щодо профілактики підліткової злочинності в Україні», який виконує консорціум організацій: БО «Український Центр Порозуміння», ГО «Інститут проблем наркоманії та наркозлочинності», КНУВС. 2008. 59с.

Чопак І. В.,

слухач 5 курсу Закарпатського відділення
ННІЗДН НАВС

ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Державна міграційна служба України утворена Указом Президента України від 09 грудня 2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади», є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України.

ДМС України входить до системи органів виконавчої влади та утворюється для реалізації державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів. Її правовий статус визначено Положенням «Про Державну міграційну службу України» затвердженим Указом Президента України від 6 квітня 2011 року N 405/2011.